

סֵדֶר הַלְמוּד לְשָׁנָה מֵעֲבֹרֶת ח' אָדָר א:

נב מי שרוצה לטעם טעם אור הגנוז, הינו סודות התורה שיתגלה לעתיד, ירבה בהתבודדות בינו לבין קונו וידין וישפט את עצמו על כל עסקיו ומעשיו, אם כן ראוי והגון לו לעשות ולהתנהג כן כנגד השם יתברך הגומל עמו טובות בכל עת ורגע ויכליל דבריו במשפט ועל הכל יבוא במשפט עם עצמו והוא בעצמו ידין וישפט את עצמו על כל עסקיו ומעשיו ובזה יסיר מעליו כל הפחדים וינצל מיראות הנפולות, הינו שלא יירא ולא יפחד משום שר ואדון וחייה רעה ולסטים ולא משום דבר שבעולם רק מהשם יתברך לבד יירא ויפחד ובזה יעלה את היראה לשרשה, דהינו לדעת, שיזכה לדעת שלם שידע ממי יתירא, הינו ליראה את השם הנכבד יראת הרוממות ועל-ידי-זה יזכה להשגת התורה שבנגלה ויזכה על-ידי-זה לשפלות באמת ועל-ידי-זה יזכה לתפלה במסירות נפש שיבטל כל גשמיותו וישותו בשעת התפלה ויתפלל בלי שום כוונת תועלת עצמו ולא יחשב לכולם את עצמו, רק יבטל כל גשמיותו ועצמיותו כאלו אינו בעולם ועל-ידי-זה יזכה להשגת סתרי תורה שהוא אור הגנוז שיתגלה לעתיד וכל זה זוכין על-ידי התבודדות הנ"ל (שם, סימן ט"ו):

נג הקדוש-שברוך-הוא מתאווה לתפלתם של ישראל וכשישראל מתפללים לפניו הם ממלאים תאוותו והוא מקבל תענוג מאתם (שם):

נד כל אדם יש לו בחינת נגלה ונסתר וכו' וצריך כל אדם לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא לעשות מהנסתר נגלה וזה זוכין על-ידי למוד תורה ורבי תפלות שצריך ללמד תורה ולהרבות בתפלה

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תכ"ד זמור מנהיגות ד"ר זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

לפני השם יתברך עד שיגלה לו הנסתר ממנו ויהיה נעשה מהנסתר נגלה, ויהיה לו נסתר גבוה יותר ואחר כך יתפלל עוד עד שיתגלה לו גם הנסתר הזה וכן בכל פעם לילה מדרגא לדרגא גבוה יותר לבקש בכל פעם מהשם יתברך להשיג הנסתר הגבוה יותר וכו' ועל ידי זה זוכין לשמחה ולעזות דקדושה שעל ידי זה נכנסין אל הקדושה להתקרב לצדיקי אמת לקבל מהם האמונה הקדושה בשלמות גדול וכל זה זוכין על ידי תפלה בכונה שלמה כי תפלה בכונה כולל הכל וכו' עין שם (שם סימן כ"ב):

נה עקר התפלה הוא על ידי עזות דקדושה שצריך להעז פניו נגד השם יתברך לבקש מלפניו על כל מה שצריך ואפלו לעשות נסים ונפלאות כי אי אפשר לעמוד להתפלל לפני השם יתברך כי אם על ידי עזות דקדושה כי כל חד כפום מה דמשער בלבה את גדלת הבורא יתברך ורואה פחיתותו וגריעותו איך היה יכול לעמוד ולהתפלל לפניו על כן בשעת התפלה צריך האדם לסלק את הבושה ויעז פניו לבקש מהשם יתברך כל מה שצריך כנ"ל וזה בחינת "אליה זעקו ונמלטו בך בטחו ולא בושו":

נו על ידי השיחה שפשיחים ומדברים בינו לבין קונו ומוציאין בפה הכסופים והרצונות טובים שלו, מה שהוא נכסף ומשתוקק ומתגעגע לצאת מהרע שלו ולזכות לטוב אמתיו ומתפלל ומתחנן לפני ה' יתברך על זה על ידי זה הוא מוציא הנפשות טובות מכת אל הפעל כי על ידי הכסופין לבד נעשין נפשות בכת כי הכסופין הם הנפש בחינת נכספה וגם כלתה נפשי ועל ידי הדבור הנ"ל נגמרין ויוציאין מכת אל הפעל בחינת ויהי האדם לנפש חיה ותרגומו לרוח ממללא וכמו שכתוב: נפשי יצאה בדברו ועל ידי זה זוכה לפעל בקשתו וזוכה לציר אותיות התורה לטוב ומחיה

ומקיים הכל וממשיך טובה וברכה בכל העולמות ונעשים פעולות
 טובות בעולם ומעורר לתשובה כמה נפשות עלידי הדבור הזה
 שמדבר בינו לבין קונו:

כי ענין זה של כסופין ורצונות טובים ולהוציאם בפה מלא הוא
 יקר מאד וצריך כל אדם להרגיל עצמו לעסק בזה הרבה בכל יום
 ועל-ידי-זה יכולים להחזיר כל העולם למוטב וזה יש הכל אשר
 נעשה על הארץ, הינו הכל היוצא מהפה מהדבורים קדושים
 הנ"ל שיש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, הינו כנ"ל כי
 על-ידי-זה מעורר כמה רשעים לתשובה ויש להפוך שמוציאין
 בהכל היוצא מהפה דבורים של כסופים רעים חם ושלום, ועל-ידי-
 זה יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים כי הדבור שהוא
 הנפש שהוא הרוח ממללא מתגלגלת באנשים אחרים כפי הכל
 כמו כן שנעשה על הארץ (שם סימן ל"א):

(ועין ב"לקוטי הלכות" הלכות אמנים הלכה ד' שמבאר שם, אשר על כן צריכין
 לשמר עצמו מאד מכסופים רעים ובפרט מלהוציאם בפה כי הולכים ומעוררים
 את אנשי העולם לתאוות רעות וזה שאמר דוד המלך עליו השלום בחנת לבי
 פקדת לילה צרפתני בל תמצא, הינו שאמר בשביל כלל ישראל, ידעתי שלא
 עמדתי בנסיון כראוי, כי לא זכיתי עדין להנצל מכסופים דהאי עלמא, אך זמזמתי
 בל יעבר פי כי על כל פנים אני שומר עצמי שלא להוציא הכסופים אלו על הדבור
 פי חם ושלום, בכדי שלא יהיו נעשים על-ידי-זה פעולות רעות בעולם חם ושלום,
 רק אני מרגיל עצמי לדבר תמיד דבורים קדושים של כסופים טובים לקרות אליך
 תמיד שתשיבני אליך באמת ועל-ידי-זה נמשך פעולות טובות וברכה לכל
 העולמות וזה לפעולות אדם בדבר שפתיך שאני נשמר לדבר רק דבורים קדושים
 שהם דברי שפתיך כדי שעל-ידי-זה יהיו נגרמים כל פעולות אדם לטובה וזה אני
 שמרתי ארחות פריץ כי על-ידי-זה שאני מרגיל לשוני לדבר תמיד דבורים של

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תכו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

כסופים טובים כנ"ל, על-ידי-זה אני זוכה להנצל ולהשמר מכל ארחות פריץ שהם כל הדרךים רעים רחמנא לצלן, רק תמוך אשורי במעגלותיך וכו' כי הדבורים טובים תומכים וסועדים אותי לתמוך אשורי במעגלותיך וזה שמבאר ביותר על-ידי מה זכיתי לזה אני קראתיך כי תעניני אל שזהו כל ענין ההתבודדות והשיחה בינו ובין קונו שצריכין להרגיל את עצמו בזה הרבה לכסף תמיד כסופים טובים ולהוציאם מפיו בכל יום כנ"ל):

ועין עוד בספר "עלים לתרופה" ממורנו הרב רבי נתן ז"ל שכתב שם, כי הכל יכולים לפעל על-ידי רצונות וכסופים ולהרגיל את עצמו לדבר הכסופין והרצונות בפיו קומו נא עמדו נא עוררו נא לבבכם הטוב היטב היטב להרגיל עצמכם לילך בדרך הזה לכסף ולהשתוקק הרבה לה' יתברך בכל עת ולדבר הכסופים בפה, שעל-ידי-זה נארגים עולמות וחדושים נפלאים על-ידי צרופי אותיות במאתים שלשים ואחד השערים המצטרפין ונזדוגין בצרופים חדשים נפלאים על-ידי דבורי הכסופים לה' ולתורתו ולדרךיו הקדושים, כמובן ומבאר בלקוטי א' סימן ל"א כי לא דבר רק הוא מכם כי הוא חייכם וכו', ומחמת שהיום למדתי בספרי קבלה מענין התהוות ואריגת כל העולמות על-ידי צרופי האותיות במאתים שלשים ואחד שערים פנים ואחור וכו' ועל-ידי- זה נתעוררתי עתה הרבה הרבה מדי דברי עם אחד מבני הנעורים שלנו כפה וכפה מעלות טובות להזוכה לילך בדרךי רבנו ז"ל, בפרט בענין הרצונות והכסופים להשם יתברך ולתורתו בכלליות ובפרטיות ולדברם בפה הן בדרך כלל שרצונו להיות יהודי באמת הן בפרטיות מה שחסר לו בפרט באותו העת וכו' וכו' אשרי שיאחז בזה לית כל מחא סבל דא מה שנעשה ונארג מזה בעולמות העליונים ונפלאות השעשועים העולים

לפניו על-ידי-זה חזקו ואמצו לקיים הנהגה זאת בכל עת למען
 ייטב לכם לעד:

נו בכל אחד מישראל יש נקדה טובה יקרה מאד שרצונה חזק
 תמיד רק לעשות רצון קונה, אך התאוות שוברין לבו, ועל-ידי-זה
 לבו רחוק מהנקדה על כן צריך כל אחד לדבר בינו לבין קונו כדי
 שיאיר בחינת הנקדה שיש בו ללב ועל ידי זה יתבטל ערלת לבו,
 דהינו האהבות רעות שהם חרפת לב שהם שוברים לבו של אדם
 בבחינת חרפה שברה לבי (שם, סימן ל"ד):

נח צריך האדם להרגיל את עצמו לדבר בינו לבין קונו באמת
 גדול לאמתו עד שיעורר את לבבו באמת עד שיתחיל לדבר
 בחמימות שבלב דברי אמת שבלבבו בהתעוררות בתשובה עד
 שיראה פחיתותו ונדלת הבורא עד שיתבייש מאד מלפניו
 יתברך, כי עד עכשו השליך חטאתיו אחרי כתפיו ולא עין בהם
 ועכשו כשיודע אותם, אזי נכנס בו בוששה גדולה על גדל פשעיו
 כנגד רב ושלטי עקרא ושרשא דכל עלמין והבושה הזאת נתגלה
 על פניו והבושה הזאת היא בחינת אור התפלין שהם סימן על
 דבקות ישראל בהבורא יתברך והיא בחינת קרון אור הפנים
 ועל-ידי הבושה הזאת מוחלין לו על כל עונותיו (שם, סימן ל"ח):

[אמר המעתיק: מפאן סעד למה שמובא לעיל באות מ"ז, מה שאמר שיכולים להכיר
 באחד אם יש לו התבודדות פי על-ידי-זה נתגלה על פניו בוששה גדולה מהשם יתברך כנ"ל
 :]

נט עקר ההתבודדות הוא בלילה שאז הכל ישנים וגם שיהיה
 המקום מחויץ להעיר שילך בדרך יחידי, דהינו במקום שאין בני
 אדם הולכים שם אפלו ביום ועל-ידי-זה שמתבודד בלילה בדרך
 יחידי כנ"ל ומפנה לבו ודעתו מכל עסקי העולם הנה ומבטל הכל

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תכח ❦ צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ❦
❦ צמח "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

עַד שְׁמַבְטִיל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי, דְּהֵינּוּ שְׁבִתְחֻלָּה מִתְפַּלֵּל הַרְבֵּה עַד שְׁמַבְטִיל מְדָה זֹאת וְאַחֲר־כֵּן מִתְפַּלֵּל הַרְבֵּה עוֹד עַד שְׁמַבְטִיל מְדָה אַחֲרָת וְאַחֲר־כֵּן מִתְפַּלֵּל הַרְבֵּה עוֹד עַד שְׁמַבְטִיל אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרֵי שְׁלֹא יִהְיֶה בּוֹ שׁוּם גֵּאוּת וְשׁוּם מַמְשׁוּת עַד שִׁיחִיָּה בְּעֵינָיו כְּאִין וְכֶאֱפֹס מִמֶּשׁ וְזוֹכָה עַל־יְדֵי־זֶה לָבוֹא לְבַחֲיַנַּת בְּטוֹל בְּאַמַּת עַל־יְדֵי־זֶה נִכְלָל נַפְשׁוֹ בְּשָׂרְשׁוֹ בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ הָאִין סוֹף שֶׁנִּקְרָא מְחִיב הַמְצִיאוֹת כִּידוּעַ וְעַל־יְדֵי־זֶה נִכְלָלִין כָּל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בְּנַפְשׁוֹ גַּם כֵּן בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ הָאִין סוֹף שֶׁנִּקְרָא מְחִיב הַמְצִיאוֹת וְזֶה פְּרוּשׁ הַמְשָׁנָה, הַנְּעוֹר בְּלִילָה וְהַמְהַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ יְחִידֵי, הֵינּוּ כַּנֶּ"ל וּמִפְּנֵי לְבוֹ מִכָּל עֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה כִּי שְׂיָבוֹא לְבַחֲיַנַּת בְּטוֹל בְּאַמַּת וְזֶה לְבַטְלָה, הֵינּוּ כַּנֶּ"ל, הֵרִי זֶה הָאָדָם מִתְחִיב הֵינּוּ שֶׁנִּכְלָל בְּאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ שֶׁנִּקְרָא מְחִיב הַמְצִיאוֹת וְזֶה בְּנַפְשׁוֹ הֵינּוּ שֶׁנַּפְשׁוֹ עִם כָּל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בְּנַפְשׁוֹ נִכְלָלִים בְּמְחִיב הַמְצִיאוֹת כַּנֶּ"ל (שם סימן נ"ב):

וְעֵינַי בְּסֵפֶר "עֲלִים לְתִרּוּפָה" אַחַר שְׁמַבִּיא שָׁם בְּקִצְרָה דְּבָרִים מוֹעֲטִים מִהַתּוֹרָה "הַנְּעוֹר בְּלִילָה" הַנֶּ"ל, כָּתַב שָׁם בְּזֶה הַלְשׁוֹן: הֵיכֵן אֲנַחְנוּ בְּעוֹלָם, שְׂזַכִּינוּ לְשִׁמְעַ כְּזֹאת, וְעַדִּין מִתּוֹרָתוֹ אָנוּ רְחוּקִים וְאֲנִי צוֹעֵק בְּלִבִּי עֲתָה עַל הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ, כִּמָּה שָׁנִים שְׁלֹא זָכִיתִי לְקַיִם זֹאת מִרְבוֹי הַמְּנִיעוֹת, אֲבָל אֲנִי מְשַׁמַּח עַצְמִי עַל הַמְּעַט דְּמְעַט, שְׂזַכִּיתִי לְפַעְמִים לְקַיִם מְעַט מְזֵה וְגַם מַה שְׂזַכִּינוּ לְפָרֵשׁ שִׁיחַתְנוּ בַּיּוֹם לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, הוּא גַם כֵּן יָקָר מְאֹד מְאֹד, כִּי לָאוּ כָּל אָדָם זוֹכָה לְקַיִם כָּל הַנֶּ"ל בְּשִׁלְמוֹת וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכָה לְהַתְּבוּדוֹת אֲפִלוּ בַּיּוֹם, אֲבָל אֲשֶׁרִי וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכָה לְקַיִם בְּפִשְׁטוֹת הַנְּעוֹר בְּלִילָה וְכוּ', עַד שִׁיזְכֶּה לְהַכְּלִיל עַל־יְדֵי־זֶה בְּחִיּוֹב הַמְצִיאוֹת וְלְהַעֲלוֹת כָּל הָעוֹלָם הַתְּלוּי בּוֹ, לְהַכְּלִיל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהוּא מְחִיב

הַמְצִיאֹת יְהִי חֶלְקִי עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְכוּ', עַיִן שָׁם כָּל הַמְכָתָב וּפְעָם אַחַת דְּבַר מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי נֶתַן, זֵכֶר צְדִיק לְבִרְכָה, מִהַדְרֵךְ הַקְדוּשׁ הַזֶּה שֶׁל הַנְּעוּר בַּלֵּילָה כְּפִי שְׁגָלָה זֹאת אֲדַמּוּ"ר הַקְדוּשׁ זַ"ל וְאָמַר אֲזוּ בְּזֵה הַלְשׁוֹן: עוֹד יִהְיֶה זְמַן, שִׁיְהִיָּה הַדְרֵךְ הַזֶּה דְרֵךְ כְּבוֹשָׁה לְרַבִּים (כְּמוֹ עַכְשָׁיו הוּא דְרֵךְ כְּבוֹשָׁה בְּכָל בֶּקֶר לְהַנִּיחַ טְלִית וּתְפִלִּין) וְאוֹדוֹת הַפְּחָדִים שִׁישׁ בְּזֵה, אָמַר אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ, זֵכֶר צְדִיק וְקְדוּשׁ לְבִרְכָה, שָׂאֵם הָיָה לוֹ בֶּן יָחִיד, הָיָה מְשַׁלְּחוֹ יְחִידֵי בַּלֵּילָה לְשָׂדֵה, וְלֹא הָיָה חוֹשֵׁשׁ לְשׁוֹם דְּבַר וְאָמַר זֹאת עַל כָּל אָדָם, שְׂאִין לוֹ לְפַחַד כָּלָל (כִּי שְׁלוּחֵי מִצְוָה אֵינָם נְזוּקִים) וּמוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי נֶתַן, זֵכֶר צְדִיק לְבִרְכָה, הוֹסִיף לְדַבֵּר בְּזֵה וְאָמַר עַל זֶה כְּמוֹ שְׂפָתוֹב בְּזֵהר הַקְדוּשׁ לְעַנְיֵן הַלֵּיכַת כָּלֵב לְחֶבְרוֹן לְהַשְׁתַּטַּח עַל קְבְרֵי הָאֲבוֹת, וְאִיךְ לֹא יֵרָא מִהַעֲנָקִים שֶׁהָיוּ שָׂם וְכָתַב שָׁם הַזֵּהר הַקְדוּשׁ: מָאֵן דְּאִיְהוּ בְּדַחְקָא לָא מִסְתַּכֵּל מִיַּדִּי; כֶּךָ כָּלֵב, בְּגִין דִּהְיָה בְּדַחְקָא לָא אִסְתַּכֵּל מִיַּדִּי וְאֵתִי לְצַלָּאָה עַל קְבְרֵי אֲבָהֵן וְכוּ', עַיִן שָׁם וְכֵן בְּעַנְיֵן הַזֶּה, כָּל מִי שִׁיּוֹדֵעַ וּמַחֲשֵׁב אֶת עַצְמוֹ הַיָּטֵב, שְׂכַהֲרָף עַיִן יִפְרָחוּ יָמָיו וְיִצְטַרֵּךְ לְתֵת דִּין וְחֶשְׁבֹּן מְכָל מַעֲשָׂיו, וְלֹא יוֹתְרוּ לוֹ עַל שׁוֹם דְּבַר וְכוּ', מִי שֶׁמַּחֲשֵׁב אֶת עַצְמוֹ בְּכָל זֶה בּוֹדְאֵי לֹא יִבִּיט עַל שׁוֹם פַּחַד מִהַפְּחָדִים וְכִיּוֹצֵא וּמְכָל שְׂכֵן שְׂבָאָמַת אֵין בְּזֵה פַחַד כָּלָל, כְּנִזְכֹּר לְעִיל:

גַּם סֵפֶר מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי נֶתַן, זֵכֶר צְדִיק לְבִרְכָה, מַעֲשֵׂה מִהַבְּעַל־שֵׁם טוֹב הַקְדוּשׁ, זֵכֶר צְדִיק וְקְדוּשׁ לְבִרְכָה: פַּעַם אַחַת הִתְפַּלֵּל עִם הַחֲבֵרִיא שְׁלוֹ וְהִתְפַּלְלוּ בְּהַתְלָהְבוֹת גָּדוֹל מְאֹד, כְּדַרְכָּם אַחֲר־כֶּךָ, כְּשֶׁנֶּמְרוּ תְּפִלָּתָם, רָאוּ שֶׁהַבְּעַל־שֵׁם טוֹב הַקְדוּשׁ, זֵכֶר צְדִיק וְקְדוּשׁ לְבִרְכָה, הוּא בְּפָנִים זוֹעֵפּוֹת מְאֹד וְאַחֲר־כֶּךָ עָנָה וְאָמַר לָהֶם: בְּעֵת שֶׁהִתְפַּלְלָתֶם, הִכְנִים הַבְּעַל־דְּבַר בְּכָל אֶחָד מִכֶּם מִחֲשֻׁבוֹת שֶׁל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תל"ג צמח מנהר צ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

גאות ורמות רוחא בזה שאתם מתפללים בהתלהבות ובדבקות בזה, ועל-ידי-זה נתעורר למעלה קטרוג עליכם והיה לי יגיעה גדולה, עד שהמתקתי זאת וספר זאת למען דעת כמה וכמה צריכין להרבות בתפלה להנצל מגאות שהיא תועבת השם, כי יכול להיות, שאפלו שכבר נקים מכל התאוות והמדות רעות אף-על-פי-כן יכול להשאיר בלב גאווה טמונה חס ושלו, וכמבאר בהתורה "הנעור בלילה" הנ"ל ועל כן צריכין בשביל זה להרבות מאד בהתבודדות בתפלות וצעקות לה' יתברך בלילה ובדרך יחידי, עד שיזכה לבחינת בטול באמת, שלא יהיה בו שום גאות ושום ממשות עד שיזכה על-ידי-זה להיות נכלל עם כל העולמות התלויים בנפשו באחדותו יתברך האינסוף, שהוא מחיב המציאות כנ"ל:

ם בלילה אז עקר הזמן של התבודדות לפירש שיחתו לפני השם יתברך ולשפך לבו כמים נכח פני ה' ולחפש הרוח טוב הינו הנקדות טובות שיש בו עדין ולבררם מתוך הרוח רעה, ועל-ידי-זה יזכה לשמחה ולהכניע המדמה שמשם כל התאוות ועל-ידי-זה יזכה לזכרון לזכר תמיד בעלמא דאתי ולחשב בכל עת על תכליתו וסופו אחרון לעולם הבא עד שיזכה לשוב אליו יתברך באמת (שם, סימן נ"ד):

סא על-ידי למוד הפוסקים זוכין להתפלל כראוי בכל לבבו כי באמת אם היה האדם יודע ומאמין בלב שלם שמלא כל הארץ כבודו והוא יתברך עומד עליו בשעת התפלה ושומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של התפלה, בודאי היה מדקדק מאד לכון את דבריו והיה מתפלל בהתלהבות גדול רק מחמת שלבו חלוק בחינת חלק לבם ואינו חזק בידיעה זאת בלב שלם בשביל זה אינו

מִדְקָדֵק כָּל כֶּךָ וְאֵינוֹ מְכִינֵן לְבוֹ בְּתַפְלָתוֹ וְכֹל זֶה נִמְשָׁךְ מִחֻקְשֵׁיזוֹת
 וְהַכְפִּירוֹת שֶׁבִּלְבָב שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחְלֶקֶת הַיִּצָּר הָרַע שֶׁבִּלְבָב וְעַל כֵּן
 הַתְּקוּן לְזֶה לְמוֹד הַפּוֹסְקִים שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מְבַטְלִים מַחְלֶקֶת הַיִּצָּר
 הָרַע שֶׁבִּלְבָב בְּשֶׁרְשׁוֹ כִּי שֶׁרֵשׁ מַחְלֶקֶת הַיִּצָּר הָרַע שֶׁבִּלְבָב
 בְּהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת מִדְרָגָא לְדְרָגָא נִמְשָׁךְ מִמַּחְלֶקֶת שֶׁבִּקְדֻשָּׁה שֶׁהוּא
 מַחְלֶקֶת הַתְּנָאִים וְהָאֲמוּרָאִים שֶׁזֶה אוֹסֵר וְזֶה מַתִּיר וְעַל־יְדֵי לְמוֹד
 הַפּוֹסְקִים מְתַקֵּן הַמַּחְלֶקֶת שֶׁבִּקְדֻשָּׁה הַנִּזְ"ל, כִּי הַפְּסֵק הַלְכָה הוּא
 הַשְּׁלוֹם וְהַהֲכָרְעָה שֶׁל מַחְלֶקֶת תְּנָאִים וְאֲמוּרָאִים וְעַל כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה
 נִתְּבַטֵּל גַּם מַחְלֶקֶת הַיִּצָּר הָרַע שֶׁבִּלְבָב וְזוֹכָה לְיִשָּׁר לְבָב שֶׁלֹּא יִהְיֶה
 לְבוֹ חֲלוּק עָלָיו, רַק לְהֶאֱמִין שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ כָּל דְּבוּרֵי
 הַתְּפִלָּה וְאִזּוֹכָה לְהַתְּפִלֵּל כָּרְאוּי וְזֶה: אוֹדָךְ בִּישָׁר לְבָב לְבָב דִּיקָא
 בְּשָׁנֵי יִצְרִינן (כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה, עַל פְּסוּק בְּכֹל לְבָבְךָ בְּשָׁנֵי
 יִצְרִיךָ אֵימַתִּי בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֵי צְדָקָה עֵינֵי שָׁם) (אָמַר הַמַּעֲתִיק מִכָּאן סֵעַד לְמַה שֶׁמוּבָא
 לְעֵיל אוֹת ל' מִשִּׁיחֻתָּיו הַקְּדוּשׁוֹת אֲשֶׁר שָׁנֵי הָעֲנִינִים הָאֵלֶּה, הֵינּוּ לְהַתְּפִלֵּל וּלְפָרֵשׁ
 שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וְגַם לְמוֹד שֶׁלְּחֹן עָרוּךְ הֵם הַנְּהַגָּה כְּלִלִית עַל כָּל אִישׁ וְאִישׁ
 בְּכֹל יוֹם וְיוֹם מֵימֵי חַיָּיו, כִּי כָּפִי הַנִּזְ"ל הֵם תְּלוּוִיִּים זֶה בְּזֶה) (שָׁם, סִימָן ס"ב):

סב הַדְּבֹר הוּא בְּחִינַת אֵם הַבָּנִים, הֵינּוּ כְּמוֹ שֶׁהָאֵם הוֹלֶכֶת תָּמִיד
 עִם בְּנָהּ אֲפִלּוֹ לְמִקְוֵמוֹת הַמְּטַנְפִּים וְאֵינָה שׁוֹכַחַת אוֹתָם, כְּמוֹ כֵּן
 הַדְּבֹר הוֹלֵךְ עִם הָאָדָם תָּמִיד אֲפִלּוֹ בְּמִקְוֵמוֹת הַמְּטַנְפִּים וּמְזַכֵּיר
 אוֹתוֹ תָּמִיד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּחִינַת כִּי מֵיֵדֵי דְּבָרֵי בּוֹ זְכוֹר אֲזַכְּרֶנּוּ
 עוֹד, הֵינּוּ שֶׁאֲפִלּוֹ אִם הָאָדָם מְנַח חֵם וְשָׁלוֹם, בְּשֶׁפֶל הַמְּדִרְגָּה מְאֹד
 בְּמִקְוֵם שֶׁהוּא חֵם וְשָׁלוֹם, אֶף־עַל־פִּי־כֵן עַל־יְדֵי הַדְּבֹר יָכוֹל לְהַזְכִּיר
 אֶת עֲצָמוֹ בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְעוֹלָם, דִּהֵינּוּ שֶׁאֲפִלּוֹ אִם הוּא בְּמִקְוֵם
 שֶׁהוּא אִם יִתְחַזֵּק גַּם שָׁם לְדַבֵּר עַל כָּל פְּנִים דְּבוּרִים קְדוּשִׁים שֶׁל
 תּוֹרָה וְתַפְלָה וְשִׁיחָה בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ אוֹ לְשִׁיחָה עִם רַבּוֹ אוֹ עִם חֲבֵירוֹ

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תל"ב - צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

בִּירֵאת שָׁמַיִם יְכוּל לְהִזְכִּיר אֶת עֲצֻמוֹ בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְעוֹלָם אֲפִלּוּ
שָׁם בְּמִקְוֹמוֹת הַמְטַנְפִּים, אֲפִלּוּ אִם נָפַל לְמָקוֹם שֶׁנֶּפֶל רַחֲמָנָא לְצַלָּן
כִּי הִדְבֹּר אֵינוֹ מְנִיחַ אוֹתוֹ לְשִׁכַּח אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְהַבֵּן הַדָּבָר
הַיָּטֵב מִגְדֹּל כַּח הַדְּבֹר וְהִיא עֲצָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה לְמִי שֶׁחָפֵץ
בְּאַמֶּת לְבַל יֵאָבֵד עוֹלָמוֹ לְגַמְרֵי חַס וְשָׁלוֹם, (שָׁם, סִימָן ע"ח):

סג כְּשֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל אוֹ מִתְבּוֹדֵד כָּרְאוּי וּבְאַמְצַע הוּא נוֹפֵל
מִמְדִּירָגָתוֹ זֶה נִמְשָׁךְ מִפְּגָם הָאֱמוּנָה וְאִזְ צָרִיךְ שִׁישִׁיבֵר לְבוֹ בְּקִרְבוֹ
וְיִתְבַּיֵּשׁ בְּעֲצֻמוֹ עַל שֶׁנֶּפֶל מִשָּׁמַיִם לְאָרֶץ וִירַחֵם עַל עֲצֻמוֹ עַד
שִׁיתְאַנַּח וְעַל־יְדֵי הָאֲנָחָה יַחֲזֹר לְמִדְרָגָתוֹ (שָׁם, סִימָן ק"ח):

סד הַדְּבֹרִים שֶׁאָדָם מִשִּׁיחַ וּמְדַבֵּר בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנֵנוּ הֵם בְּחִינַת רוּחַ
הַקֹּדֶשׁ כִּי עַל־יְדֵי שֶׁנִּכְנַס לָזֶה וּמְכַרִּיחַ עֲצֻמוֹ וּמְכִינַ עֲצֻמוֹ לְדַבֵּר לְפָנֵי
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹלַח לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ דְּבֹרִים בְּפִיו שֶׁהֵם בְּחִינַת רוּחַ
הַקֹּדֶשׁ וְצָרִיךְ לְרֵאוֹת וּלְהַשְׁתַּדֵּל תָּמִיד לְבַקֵּשׁ בְּכָל עֵת בְּדַבְרֵי
רְצוּנֵי וְתַחֲנוּנֵי חֲדָשִׁים וְזֶה זֹכִינַ עַל יְדֵי טְהָרַת הַלֵּב שֶׁזֹּכִינַ
עַל־יְדֵי תְנוּעוֹת הַשֶּׁכֶל בְּקֹדֶשׁ וְזֶה "לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹקִים אֲזַ
וְרוּחַ נָכוֹן חֲדַשׁ בְּקִרְבִּי", שִׁיזְכֶּה לְחֲדַשׁ בְּכָל פַּעַם דְּבֹרִים חֲדָשִׁים
שֶׁהֵם בְּחִינַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ כַּנֶּ"ל (שָׁם, סִימָן קנ"ו):

סה אָסוּר לְאָדָם לַעֲמֹד עֲצֻמוֹ עַל שׁוֹם דָּבָר, הֵינוּ שֶׁאָסוּר לְהַתְעַקֵּשׁ
בְּתַפְלָתוֹ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲשֶׂה לוֹ דְּוָקָא אֶת בְּקָשְׁתוֹ הֵן פְּרָנָסָה אוֹ
בָּנִים אוֹ שְׂאָר צָרְכָיו, רַק צָרִיךְ לְהַתְפַּלֵּל לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמֵי
וְתַחֲנוּנֵי אִם יִתֵּן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִתֵּן וְאִם לֹא לֹא וְזֶה אֵל תַּעֲשׂ
תְּפִלָּתְךָ קִבֵּעַ לְשׁוֹן גְּזֻלָּה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְקִבֵּעַ אֶת קַבְעֵיהֶם נִפְשׁ"
הֵינוּ לְקַח הַדָּבָר בְּחִזְקָה בְּגִזְלָה אֲלֵא רַחֲמֵי וְתַחֲנוּנֵי כַּנֶּ"ל (שָׁם,
סִימָן קצ"ו):

סו כְּשֶׁאָדָם מִתְבּוֹדֵד וּמְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ וְצָעְרוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ

ומתודה ומתחרט על גדל הפגמים שפגם, אז גם השכינה כנגדו
 מפרשת לפניו שיחתו וצערו כי כל פגם ופגם בנשמתו פגם
 אצלה, כביכול, והיא מנחמת אותו שיבקש תחבולות לתקן כל
 הפגמים (שם, סימן רנ"ט):

סו כמו שיש התעוררות מאדם לחברו כגון כשרואים שאחד אומר
 בקשות וסליחות בהתעוררות בלב נשבר אז חברו מתעורר ממנו
 גם כן, כי מתחיל להסתכל על עצמו ונתעורר גם כן ומתחיל לומר
 גם כן בקשות בהתעוררות הלב, כמו כן יש אצל האדם עצמו
 התעוררות מזה ובה שמתעורר מתוך דברי עצמו, דהינו שאומר
 בקשות ותחנונות בהתעוררות וצועק וי לי, ובתוך כך נתעורר מזה
 ומתחיל להסתכל עצמו היכן אני ומי צועק כך הלא וי לי מממש
 ומתחיל שנית לצעק וי לי, לי דיקא ואף שבתחלה נדמה לו כאלו
 גם כן אומר באמת כראוי עם כל זה אחר-כך רואים ההפרש בין
 קדם לאחר-כך והבן (שם, סימן ע"ר):

סח אף-על-פי שאין האדם יכול לדבר כלל ונדמה לו שאינו יכול
 לפתח פיו בתפלתו והתבודדותו מגדל הגשמיות שלו ומכבד
 צרות הנפש והגוף שעוברים עליו, אף-על-פי-כן צריך להתחזק אז
 דיקא להכריח את עצמו לקרא לה' מתוך המצר והדחק בחינת מן
 המצר קראתי יה עקר התעוררות הוא שיתעורר האדם מן המצר
 והדחק תחלה ועל-ידי-זה יזכה אחר-כך על פי רב לבוא להרחבה
 גדולה עד שיכול להתפלל ולפרש שיחתו כראוי עד שיוכל לבוא
 לבחינת רוח הקדש על-ידי-זה דיקא שנתעורר להשם יתברך
 מתוך המצר והמרירות כזה וכמו שמצינו אצל דוד המלך, עליו
 השלום, בכל תפלותיו, שהתחלה היה מן המצר והדחק שהיה
 צר לו מאד, כגון מחמת שנפל עליו צרות אבשלום או צרות נבל

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'תלד זצמ"ר מוהר"נ"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שידך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

זצמ"ר זצ"ל "צדק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְכִדּוּמָה, וְאַחֲר־כֵּן בָּא בְּאוֹתוֹ תְּפִלָּה לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְזֶה בְּחִינַת שׁוֹפָר
שֶׁהָרָחֵב הוּא לְמַעַלָּה וְהַקָּצֵר הוּא לְמַטָּה אֲצֵל הַפֶּה וְזֶה בְּחִינַת
(תְּהִלִּים ס"ו) "וְדַבֵּר פִּי בַּעֲר לִי", הֵינּוּ כַּנֶּ"ל (שָׁם, סִימָן רַע"ט):